
DEÁK LÁSZLÓ

Emlék-pillanat

Négyen a sárga fűben, fénykép, nyár vége volt,
Talán augusztus eleje, tizedike, egy délután.
Ahogy kioldotta a gépet lehuppant mellém Kálmán,
Pista valamit mondott, Janó kivette foga közül a szipkát.
Volt egy kis szellő, mögöttünk országút, később azon
Haza fogunk jönni hárman, stoppal, egy Trabantban,
Mert nem akartunk már vonatra várni, valami sürgetett,
Mindünket valami más, hosszúra nyúlt a kirándulás,
És mélyre, mint mindig, hosszúra nyúltak az árnyak.
Szemben, a Duna színén tükrözve, a sziget partmenti fáit,
Onnan jöttünk vissza a világba egy csónakon, szorongva
És túlon túl vidáman, halászlé és több borok után.
Valahogy mindez örökkévalónak és egyszerűnek tetszett.
Jól ismertük egymásnak fonákját, de nem bolygattuk akkor,
Elégnek tűnt a létezés színe, hisz semmire fájt még annyira,
Mint a képet nézve ma, bár a part, a Duna, a sziget még megvan.

Jókor jött, máig tart

Győri költőbarátainknak

Kormos Pista szelleme, Parancs Janó jelleme
Állt mögötte, segítette és szentesítette
Hogy meglegyen s megálljon a futó időben.
Mégis szép, hogy magunk, mindannyian akartuk,
Tápláltuk is, érleltük is a zsenge, emberi tövet,
Közös lázat, ábrándot, összetartozást. Mit mondjak,
Ezt az egyszer csak született férfibarátságot.
Mert nehéz szót érteni, és talán nem is lehet.
A váltó idő mohón fölhabzsolja a kedves lényeket,
Didergő, önző lényeket terít az árokpartra,
Akikkel aztán könnyen elbánik a tél, vagy a tavasz.
Erősítsük hát magunkban, ami oly különfélévé tesz,
Pályát ír, elválaszt és élhető önkörünkbe zár,
De elcsitít, összebékít, mikor ha erősebb ige szólít.

Voltunk, ha vagyunk

Kemsei Pistának

Nem egészen úgy, ahogy mondjuk.
De úgy végképp nem, ahogy mondják,
Kirajzolódik majd a mi életünk is,
Bár meg sem közelítheti a valót.
Ami számunkra örök homályban marad.
Elég, ha végigküzdjük magunkat benne.
Széles ingovány. És hol van vége?
Avagy miért is rajzolódna ki bármi,
Esetleges és ezerszer megszokott.
A létezés alig talányos, gyarlóan arányos
A lángoló ifjúkorban kitervelttel.
Ami alakult, és ami költött, nem vigasztal,
Mintha az asztalt szüntelenül lefosztanák.
És újra megrakjuk régi ősök ízeivel,
Vörös hússal, borral, aranyló, mézes gerezddel.

Szeretettel köszöntjük a 60 éves Deák Lászlót!